

КОНЧЕТО ПО МЕ РАЗБРА ОТЪ КОЛАРЯ

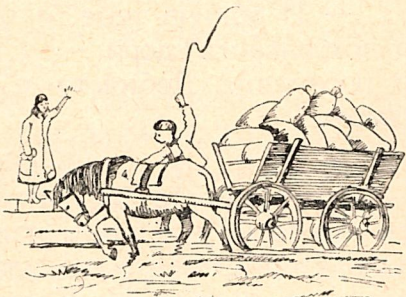
Това бѣше презъ една късна есенъ. Небето като тежко олово бѣ увиснало надъ земята.

Дъждътъ, който валѣше отъ седмица, бѣ превърналъ непосланитѣ улици на блата.

Въ такава една улица съ непроходима калъ видѣхъ затънена кола, натоварена съ брашно.

Коларътъ, разяренъ, жестоко удряше нещастното конче, като го ругаеше.

Подъ тия удари добичето стоеше неподвижно. Очитѣ му бѣха силно изхвъркнали изъ кухинитѣ си. Въ широко разкрититѣ му зеници имаше нѣкакъвъ страшенъ блѣсъкъ, и само той говорѣше, че конътъ е още живъ.

Сърдцето ми затупа силно, и азъ потърсихъ съ очи хора за помощъ, но, поради лошото време, улицата бѣ пуста.

Доближихъ се до жестокия човѣкъ и започнахъ да му се моля. — Молихъ се тѣй, както никога въ живота си не съмъ се молила — да се съжали надъ бедното животно, ала напраздно. Моитѣ думи сякашъ не стигаха до коравото сърдце на коларя.

Устата, изъ която излизаха толкова грозни думи, ме облъхна съ тежка, кисела миризма. — Разбрахъ, че той не бѣ съвсемъ трезвенъ; иначе, може би, не щѣше да бжде толкова безчовѣченъ.

Изъ една отъ напрѣчнитѣ улици се появиха трима младежи — ученици отъ горнитѣ класове; следъ малко — и единъ снаженъ старецъ. Тѣ ми се сториха като свѣтли звезди въ тъмна нощъ.

— Хора, помогнете на това клето животно — той ще го пребие, бедното . . .